

SZENT KERESZT

AZ ALSÓNÉMEDI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

VI. ÉVFOLYAM 8. SZÁM – 2012. AUGUSZTUS 12.

„Krisztus kenyér s bor színében ...”

Amikor az égből szállott Szent Kenyérrel beszélünk, tudatosítjuk magunkban, hogy nagy és szent titokról van szó. Buzgó Elődeink énekét énekelve vagy imádkozva áhitattal, meghatódottan mondjuk: „Azért ezt a nagy Szentséget leborulva imádjuk, Teste s Vére a Krisztusnak, mert itt vagy, jól tudjuk. Bár elménkkel meg nem fogjuk, hitünkkel megfoghatjuk.” Ebben az imádsággal egyszerre fejezzük ki azt is, hogy emberi értelemmel nem tudjuk megmagyarázni, ugyanakkor azt is, hogy hisszük és hittel elfogadjuk. – Az a hit, amiről itt és most beszélünk, csodálatos világot tár fel előttünk – ugyanakkor azt is tudjuk, hogy nem mindenki hisz, aki azt mondja, hogy igen.

Az Úr Jézus Krisztus sokszor beszélt arról, hogy milyen fontos a hit, és amikor a hitetlenséggel találkozott nem egyszer kifogásolta is. Ugyanakkor, ha jelét látta, szinte „örvendezett.” – Nem mulasztotta el, hogy kimondja, amikor a kafarnaumi százas ezt mondta: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj ... szólj csak egy szót és meggyógyul szolgálóm!” – „Így szólt a kíséző néphez:

bizony, mondom nektek nem találtam ekkora hitet Izraelben!” – Nem mulasztotta el megjutalmazni a vér folyásos asszonyt, aki így gondolkodott, „ha csak ruhája szegélyét érintem is, meggyógyulok!” – Azonnal kész a válasz: a gyógyulás, mert „asszony, hited meggyógyított téged!” Számos példa mutatja, hogy nem könnyű a szó igazi értelmében vett hitre eljutni; Péter Apostolnál látjuk, hogy kiválasztottsága ellenére, a Szent Hegyen történt élmények hatása ellenére is csak sokára jut el odáig, hogy Jézus háromszori kérdésére igennel válaszol, „igen, Uram, szeretlek!” – A hit adott Neki erőt a pünkösdi beszédhez, ez kísérte el a főtanács elé, amikor kimondta: „magatok ítéljétek meg, Isten előtt helyes volna-e inkább rátok hallgatni, mint Istenre!”

Hosszasan beszélünk a hitről, mert enélkül mi is csak azt tudnánk tenni, amit a pusztai kenyérszaporítás után a nép tett, amikor az Úr Jézus az eukarisztikus beszédét mondta és az élet kenyéréről beszélt: „a zsidók zúgolódní kezdtek Ellene, mert azt mondotta: **Én vagyok a mennyből alá-**

szállott (élő) kenyér!”(Jn.6,41 -) – sőt kimondták: **„kemény beszéd ez! Ki fogadhatja el?”** – Pedig a hogyan mindig is érdekelte és biztos, hogy ma is érdekel sokakat. Túlságosan is megszoktuk, hogy mindenre van magyarázat. – Csak a hívő – nem a hiszékeny – ember számára elfogadható válasz a hogyanra: **mert az Úr Jézus így akarta, így mondta, így tette.** – Az Ő Isten-sége a válasz és a garancia ebben a kérdésben. Enélkül itt is idézhetjük a szentpáli mondást: „a zsidóknak botránny, a görögöknek ostobaság, nekünk, hívőknek” mindent fölülmúló lelki kincs.

Külön hálaival emlékezünk az Úr Jézus cselekedeteire, amik által szinte lépésről-lépésre igazolta, hogy „Istennél semmi sem lehetetlen” és, hogy mindent megtehet, amit akar. – Amikor a kánai menyegzőn a vizet borrrá változtatta; amikor lecsendesítette a tengeri vihart, amikor csodáival betegeket gyógyított, kenyeret szaporított, ördögöket űzött ki ... mind azt jelentette, hogy Neki elég csak akarni és az történik, amiről beszél. – Amikor saját Testéről van szó, azt is igazolja, hogy mondhatjuk, akkor is

ugyanaz történik – gondoljunk a názáreti eseményekre! A názáretiek megbotránkozva viszik a szakadékhöz, hogy letaszítsák és Ő „áthalad” köztük, nem tudnak Neki ártani; a fizikai lehetőségek ellenére a vízen jár; a Tábor-hegyen megdicsőül; feltámad; feltámadása után felkeresi a tanítványokat zárt ajtókon keresztül ... - amikor tehát hívó lélekkel ezeket a „mozaik-szemeket” képpé formáljuk magunkban, rájövünk, hogy Aki a vizet borrrá tudta változtatni, Aki a kenyeret meg tudta sokasítani, Az meg tudja tenni, hogy a kenyeret Testévé, a bort Vérvévé változtassa.

Nem tudományos magyarázatot keresünk és ezt nem is várjuk – két dolgot teszünk: hittel leborulva imádjuk és hálálkodunk Ezért a mindent fölülmúló ajándékért! Ez által is meg akarjuk közelíteni az isteni gondolatot: „aki hisz bennem, annak örök élete van!” – az örök életre segítő Kenyérért pedig így könyörgünk: Uram, add nekünk ezt a Kenyeret! – Veletek együtt hálálkodva az Élet Kenyeréért:

Pekker Imre plébános

Sik Sándor:
Szent István-himnusz

(Az Ó dicsőséges szent Jobbkéz dallamára)

István király ünnepének
Örvendezzünk keresztények.
Isten adta e napot,
Fel a szívvel magyarok:
Szent királyunk, árva néped
Hódolattal jó elébed.
Légy velünk, légy velünk!
Országodról el ne vedd
A te áldott jobbkézed.

Országunknak építője,
Ronthatatlan Szegletköre
Építetted e hazát.
Krisztus küldte koronád.
Szent királyunk, megfogadjuk:
Örökséged el nem hagyjuk.
Esküszünk, esküszünk:
Mindörökké az vezet:
Halhatatlan Jobbkézed.

Dicsőséges koronádat
Máriának felajánltd.
Ó vigyáz azóta ránk,
Nagyasszonyunk, Szűzanyánk.
Szent királyunk, esdve kérünk,
Kérd a mennyben most is értünk
Máriát, Máriát.
Útjavesztett népedet
Vigye hozzá szent kezéd.

Erényeid fénye – lánnya
Szétragyogott hétországára.
A te áldott nyomodon
Szentek földje lett e hon.
Szent királyunk felsír hozzád
Tépett szívű Magyarország:
Légy velünk, légy velünk,
Régi, – jámbor népedet
Támassza fel szent kezéd.

Kérjük édes Istenünket,
Kinek súlyos karja büntet,
Ám ha hozzád fordulunk,
Újra védő jó urunk:
Szent királyunk érdeméért,
Rajtunk tartott szent kezéért
Megbocsát, megbocsát
S minden régi jót megáld:
Szentistváni szép hazát.

Évközi 13. Vasárnap – Július 01.—Ma egy hete, hogy Keresztelő Szent János születésének ünnepét tartottuk, megemlékezve arról, hogy az isteni gondviselés milyen nagy szerepet szánt Neki – és megemlékezve arról, hogy az Izzajás próféta gondolata nyomán Őt már születése előtt kiválasztotta Isten, és minket is kiválasztott, hogy a világ számára olyanok legyünk, mint a hegyre épült város, vagy, mint s föld sója.

Amint Keresztelő Szent János tanításában, úgy az Úr Jézus tanításában is, Egyházunk tanításában is szerepel, hogy teremjük a bűnbánat méltó gyümölcsét, hogy az igazságos Bíró ne hitvány ocsúként tisztítsa ki szérűjéből – kezében szórólápatájával; ne is legyünk szélől lengett nádszálak; de dicsőítsük meg életünkben Isten csodálatos terveit, amiket az embernek szánt.

Ezek a dolgok szent dolgok, olyan életcélok, amik nem a földi életre vonatkoznak, hiszen a földi élet nagyon is mulandó, sokszor nem volna értelme olykor hősiességet is kívánó küzdelmek vállalására erre a „kis időre.” Lekecsédésünk, vágyaink, erőfeszítéseink túl mutatnak a földi élet határain; s hogy mennyire benne is van az emberi törekvésekben valami több mint a mindennapok, vagy akár történelmi távlatok is, bizonyítja az a sok emberi törekvés, aminek értelmében minden kor embere igyekezett „maradandó” alkotni. Már az Ó-szövetségben arról olvasunk a bábeli torony építéséről, hogy az a bizonyos torony, mintegy örök időkre szóló bizonyíték akart lenni. A turisták megcsodálják az Egyiptomi királyok temetkezési helyét a piramisokat, mint ahogyan csodálatra-méltó is, de kevesen gondolnak arra, hogy ezeket örök időkre szóló emlékműveknek szánták. Kőbevésett alkotások vannak, amiket annakidején nem azért készítettek, hogy az utókor a földből „bányássza” ki – jobb esetben és múzeumba, mint régiséget tároljon – hozzávehetjük, hogy ezek is a történelemnek kicsi töredékei mindössze.

Nem véletlenül tanította az Úr Jézus, hogy van Hely, ahol kincs van, de nem olyan, amit a rozsdá tönkretesz, a moly megrág, vagy semmirekellő tolvaj ellophat – ez azonban nem földi sem helyi sem minőségbeli vonatkozásban. Ere utal egy nagyon is elgondolkodtató imádság: „a világon semmi sem állandó, Istenünk egyedül csak Te vagy maradandó!” – Ettől teljesen más az „Isten elgondolása az emberről, az ember életéről. Ő saját képmására alkotta az embert, azt akarta, hogy boldog legyen (már itt) a földön.” – „mindent azért teremtett, hogy legyen és a világon minden teremtmény az életet szolgálja... Isten halhatatlanságra teremtette az embert”, hogy célja az örök élet legyen. – Szent Pál a Római Híveknek üzeni, de ma is mindenkinek szól: „Akár élünk, akár meghalunk, az Úr éi vagyunk!” – Legyünk azon, hogy ennek tudata és az érte tett buzgólkodásunk „mindig tündököljön lelkünkben!”

Évközi 15. Vasárnap – Július 15.—Egy héttel korábban a prófétaágról beszélünk, megállapítva, hogy a próféta Isten küldöttei, akik elsősorban lelki dolgokban * kaptak küldetést. – Ma mintha ez a gondolatsor folytatódna – nem csupán azért, mert ma is próféta üzenetet olvasunk a szent Olvasmányban – Ámosz próféta könyvéből, hanem azért is, mert amint Szent Pál az Efezusi híveknek kifejti, Isten Szent Fia által az efezusiaknak, de minden kor minden emberének is csodálatos, kikutató feladatot szán: „*Őbenne választott ki minket a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk színe előtt!*” – Tulajdonképpen a Szentlecke csodálatos gondolataihoz nem is illenek újabb gondolatokat kapcsolni, s ha mégis meg tesszük, ezt csak azért, hogy azoknak még nagyobb jelentőségük legyen. – Az az örökség, amiről Szent Pál beszél, nem más, mint Isten ajándéka a szó legteljesebb értelmében, amit Ő atyai jóságában érdemünk nélkül ad – ez nem jár senkinek – megadja, mert ez az Ő lényege – az ajándékozó szeretet. A legcsodálatosabban erről a minden kor minden prófétájánál nagyobb, Maga az Úr Jézus beszél, amikor elmondja a tékozló fiúról szóló tanítását. Az abban szereplő édesapa nem nézi visszatérő fiának nyomorúságát, nem keresi az út porától elválogott arcon a hajdani szép vonásokat; nem hiányolja a élvezeteket (bulik) által elhervasztott fiatal értékeket, nem zavarja őt a hazatérő szakadózott, rongyos használatot öltözete, egyszerűen meg esik rajta a szíve, segíteni akar rajta, visszaadni mindennek az eredeti méltóságát, szereti és ez mozgatja minden cselekedetét. – Ez a gondolatsor halvány példája annak, amit Szent Pál így ír le: „*szeretetből arra rendelt bennünket, hogy akaratanak tetszése szerint Jézus Krisztus által fogadott fiaivá legyünk!*” – Mindezek nyomán a világ legtermészetesebb válasza csak az lehet: „*szolgáljunk, hát főlsege dicsőségére!*” A mindenkor válasz azonban nem ilyen egyértelmű. Sokszor megisméltódik, ami már az Olvasmányban is előtűnik áll: a pogány pap visszautasítja, elküldi a prófétát. Érvélese nagyon is emberi, ennek ellenére komolyan látszik: az a Hely, ahol a próféta szól, mert szólnia kell, a király városa – mintha azt akarná mondani, hogy semmiféle üzenet, még a próféta sem lehet fontosabb a királynál, a királynál. – Ez a létehelyzet sokszor megtörtént már a mindennapokban. Amikor az Isten, az Ő szándéka – bármi legyen is az, amikor a lelki dolgok háttérbe szorulnak, mintha az a világ legtermészetesebb dolga volna, ugyanez ismétlődik meg. – És ha nem is ugyanazzal a szavakkal, mint Ámosz próféta, de lényegében ugyanazzal a tartalommal kell komolyan gondolnunk, amit mai szentmisénk könyörgése megfogalmaz, nekünk csak e szerint kell cselekednünk: „*elutasítani mindent, ami a keresztény névvel ellenkezik és vállalni mindazt, ami méltó hozzá!*” hogy el ne uralkodhasson bennünk – legalább bennünk ne – a közömbösség és az érdektelenség!

Évközi 14. Vasárnap – Július 08.—Vasárnapi és ünnepnap szentmiséinkben általában három szentírási üzenetet olvasunk: egy ószövetségi részt – Olvasmány – és két újszövetségi részt – Szentlecke és Evangélium. – Az ószövetségi rész gyakran próféta szöveg, mint ma is – és mivel az Úr Jézus a názáreti zsinagógában szintén próféta szöveget olvasott fel, beszéljünk az ószövetségi próféta dolgokról!

Ha fellapozzuk a Bibliái Kislexikont a próféta címszónál ezt találjuk: „*a próféta látót is jelent, nem egyszerűen olyan név, ami azt jelenti, hogy csak előre megmond valamit, hanem, aki valami igazságot is hirdet.*” – Függetlenül attól, hogy a „*próféták eszközeihez tartoztak a kemény, képekben dús beszédek és jelképes cselekedetek*”, értelmezhető egyfajta igehirdetésnek is – Isten küldötteinek is nevezhetjük Őket, akik nagyon gyakran Isten jóságáról és az embert üdvözítő szándékáról, az emberi erkölcsök, mint értékek őrzéséről beszéltek. Isten Eszközei voltak, Akik sajátos szerepüknek fogva segítség akartak lenni is sokszor voltak is az életnek. – Amikor Istenről szebbnél-szebb dolgokat mondtak, biztos, hogy ez által nemcsak ismereteket akartak közölni, hanem az Isten iránti szeretetet és készséget is fel akarták ébreszteni és meg akarták alapozni. Hogyan ne ébredne emberben szeretet Isten iránt, ha azt tudja, hogy Ő „*úgy legelteti nyáját, mint a pásztor; karjaiba veszi bárányait, ölében hordozza őket, az anyajuhokat nagy gonddal vezeti, a sérültet bekötözi, az eltévedtet vállára veszi*” és úgy viszi vissza a többihez. (Iz. 40,9 -); Aki olyan Küldöttet küld, Aki örömhírt visz a szegényeknek, meg akarja gyógyítani a megtört szívűeket, Akire az igazság köntösét terítette – Akire kiárasztotta Lelkét, „*és igazságot visz a nemzeteknek. Nem kiélt majd, nem emeli föl a hangját, és szava se hallatszik az utcákon. A megtört nádszálat nem töri össze, a pisllakoló mécsbelet nem oltja ki; hűségese tanítja az igazságot...*” – hogy ne szeretné az ember azt az Istent, Akiről tudja Ezekiel próféta által, hogy „*tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok minden tisztátalanságtól... új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek; kiviszem testetekből a kőszívet és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet oltom belétek, és gondoskodom róla, hogy parancsaim szerint éljete...* az én népem lesztek, én meg a ti Istenetek leszek!” – Hogyne szeretné az ember azt az Istent, Aki most is gondoskodik lelki ügyeinkről, hiszen újabb időkben Fia által szól hozzánk, Aki minden lehetőségét Egyházára bízta, Aki velünk van a világ végezetéig! – A názáretiek szívesen hallgatták ugyan az Úr Jézust, de végül is botránkoztak Benne - mi is hallgassuk, de emeljük is fel Hozzá szívünket; Ő-által, Ő-vele és Ő-benne akarjunk Isten kedves gyermekei lenni!

Évközi 16. Vasárnap – Július 22.—Mai Vasárnapunk alaphangulatát a 22. Zoltár gondolatai adják, és ez szinte folytatása a múlt Vasárnap gondolatainak – akkor ugyanis a jóságos Isten üdvözítő szándékáról volt szó és ma is, amikor a Zoltáros arról beszél: „*Az Úr nekem Pásztorom, inséget nem kell látnom...*” – A bevezető könyörgésben azért imádkozunk, hogy könyörülő Istenünk adja meg nekünk bőségesen kegyelmi ajándékait, tudjuk azonban, hogy Ő mindezt megadja, csak jelét lássa jó szándékunknak és jóra-törekvéseinknek. Inkább mindezekért hálálkodjunk és azt az érzést ébresztgessük magunkban, mit jelentsen ennek tudata a mindennapok eseményei között! – „*hogy mindenkor élő hittel, reménységgel, szeretettel és állandó éberséggel*” gondolkodjunk, beszéljünk, cselekedjünk! Az Olvasmányban azt a csodálatos érzést tudatosíthatjuk magunkban, hogy az Úr Országába akarja gyűjteni fiait (gyermekeit – minket) és erről megbízottai által akar gondoskodni és számon tartja, hogyan teljese-dik „*elképzelése*”. Mindenkor és minden tekintetben odafigyel azok felelő-ségére, akikre bízott valamit is. „*Ezt azonban nemcsak a lelki vezetőkre kell érteni, hanem mindenkire, akire emberek (és azok ügyei) vannak bíz-va. A szülő felelős gyermekeiért; a nevelő tanítványaiért; egy-egy vezető felelős a rábízott közösségért...*” – A Szentlecke arról beszél, hogy mindezt a szép, de nehéz feladatot nemcsak a mindenkori ember vállalja akarja rakni, hanem Szent Fia által segíti is a megvalósulásban, hogy „*amint a szülő fogja gyermekeinek kezét, úgy fogja össze Isten választott népét is és a pogányokat is. – Krisztus a keresztben két karjával átöleli az egész világot, élete és vére mindenkié!*”, hogy Általa mindenkinek szabad útja lehessen az egy Lélekben az Atyához! Olyan főséges dolgok ezek, hogy a mindennapok zűrzavarában nem is mindig vesszük észre. Túlságosan sok a zaj, a zavaró körülmény körülöttünk - amit nem ritkán – talán éppen magunk teremtünk meg - s ezek nem engedik, hogy kellőképpen odafigyeljünk az igazán fontos dolgokra. - Bizonyára erre utalt az Úr Jézus, amikor „*igy szólt (az apostolokhoz) – menjünk a pusztaságba egy magányos helyre, hogy pihenjetek egy kicsit!*” Ez a pusztai jelenet is arra hívja fel a figyelmet, hogy nézzük és lássuk azokat a fontos tényezőket is, amik nem olyan harsányan követelődözök, mégis mindennél fontosabbak. Az a tény, hogy, amikor az Úr Jézus megsajnálja a tömeget és „*sok mindenre kezd tanítani őket*” pontosan azt jelenti, hogy nem a látható a minden. Biztosan nem a mindennapi élet „*trükkjeire*” tanította a megfáradt tömeget, hanem, hogy a régeből, a megszokottból eljussanak Istenhez, az újhoz, „*Aki végtelen türelemmel tekinti legkisebb szolgálatunkat is – akkor is, ha olyan vagyok, mint egy kicsinyke üvegdarab, amire a mindennapok pora rakodott; akit Ő jövők irgalmasságával újra és újra tisztává akar tenni.*”

Évközi 17. Vasárnap – Július 29.—Szentmisénk könyörgésében azt kérjük: „Istenünk ... Aki nélkül semmi sem szent, semmi sem állandó, áraszd ránk bőséges irgalmadat!” – Ezúttal kicsinységünk és gyarlóságunk tudatában kérjük ezt Tőle. Tudjuk ugyanis, hogy ebbe legfőképpen arra kell gondolni, hogy az emberi gyengeség következtében képesek vagyunk rosszul választani és sokszor rosszul is választunk, ahogyan a továbbiakban a könyörgés ki is fejezi: „úgy használjuk a mulandó javakat, hogy szívünk már most a maradandóhoz ragaszkodjék!” és bizony a valóság nagyon sokszor éppen azt igazolja, hogy szívünk a mulandó javakért dobog, a maradandóhoz pedig nem ragaszkodik. Ilyenkor elfelejtkezünk Üdvözítőnk tanításáról, Aki félreérthetetlenül kimondja, hogy olyan kincseket gyűjtsünk, amit a rozsa nem tud megemészteni, a tolvajok nem tudnak ellopni és a moly nem rághat meg. – Mintha ez el sem hangzott volna; valós és kevésbé nyomós érveket tudunk felsorakoztatni annak igazolására, hogy mindez miért van másképpen, sok esetben ezzel szöges ellentétben. Kár volna itt és most sorolni a kifogásokat, egyrészt ahány ember, annyiféle lehet az ok, másrészt nem akarunk vádaskodni sem önmagunk ellen, sem mások ellen – sokkal inkább azon gondolkodunk, hogy legalább önmagunkban hogyan akarunk változtatni azon: „milyen sokszor szinte csodálatos módon gondoskodik az Isten (rólunk),

és milyen természetesnek vesszük ezt!” Valójában pedig nem az, csak őszintén észre kell vennünk. Az ilyen alapvető kérdésekben sokat segít Szent Pálnak a Szentleckében kimondott üzenete: „*éljétek méltón ahhoz a hivatáshoz, amelyet kaptatok!*”, hogy természetes legyen, hogy „*az Isten, mindnyájunk Atyja, Aki minden fölött áll, mindent áthat, és mindenben benne van!*” – hogy mindez számunkra legalább ne legyen szép mondat, ami elsősorban az evezusiaknak szól.

Rómában ma is látható egy vas-rács egy üreg előtt, ahol az Ő börtöne volt, ahonnan - még onnan is – tanított. „*Csak a keze és a lába volt megbilincselve, lelke itt is szabad volt és lelkesedett, lángolt Krisztusért.*” Azért a Krisztusért, Akinek sok minden nem volt probléma, amikor az emberről volt szó, „*övéért mindenre kész volt, csak a földi királyságra nem!*”

Amikor az áldozati oltárra tesszük a kenyeret és a bort, tegyük oda szívünk őszinte érzéseit is, és úgy is gondoljuk, ahogyan mondjuk: *ram, add, hogy éhezzelek és szomjazzalak Téged, az élő, igaz Isten!*” Ehhez add, hogy kegyelmed ereje szentelje meg földi életünket, minden igyekezetünket, jószándékunkat, jóra való törekvésünket, hogy üdvösségünkre váljék minden ajándék, amit kimondhatatlan nagy szeretettedben adsz nekünk! – Igenis érdekeljen, mi dicsőít meg bennünk és általunk Téged, mi szolgál környezetünk és az egész világ javára!

Boldogságos Szűz Mária Mennybevétele - augusztus 15.

A történelmi magyar hitvilág a 16. század elejétől Szent

Az egyházunk által parancsolt kötelező ünnepnap, mely napon minden hívőnek kötelessége szentmisén részt vennie. Egyházközségünkben este 7 órakor lesz mise a templomban.

Gellért fehérvári beszédéhez köti Szűz Mária Boldogasszonyként említését. A Karthauzi Névtelen feljegyzés szerint: „És az Ő tanácsának intéséből akkoron kelet fel, hogy az szűz Máriát ez Magyarországon Bódog-Asszonnak, avagy ez világnak nagy asszonyának hívnák”. A Bibliában is olvashatjuk: „Boldog a méh mely hordozott téged...” a Boldogasszony mint Beata (Boldogságos), általános keresztény elem a Bibliából, és a VIII. századtól kezdve alkalmazzák Szűz Máriára. A Magnificat mondja: „Íme mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék.” (Lk 1.48)

Máriának egy különös kultusza alakult ki Magyarországon. Nagyboldogasszony napját Szent István rendelkezésétől kezdve tartják számon. Ez az ünnep egybeesik a Regnum Marianummal, vagyis azzal a nappal, amikor Szent István Magyarországot felajánlotta a „Szent Szűznek”. Szent István erre a napra hívta össze Fehérvárra a királyi tanácsot és tartott törvénykezést. Élete végén a beteg király ezen a napon ajánlotta fel az országot Szűz Máriának, és ő maga 1038-ban e napon halt meg. A felajánlás a maga nemében páratlan a világon. A közjogban is érvényesült a magyar

történelem folyamán a Regnum Marianum eszme, mely szerint Magyarország Mária országa. Ezt az örökségünket immár ezer esztendeje hordozzuk, és bármennyire voltak is a magyar népek zivataros századai, megtörve bár, ám nem megtörten él e nemzet a hazában. Az ünnep legrégebb elnevezése azonban a dormitio (elalvás) vagy pausatio (elpihenés), azaz Mária elszenderülésének, halálának a napja volt. Szűz Mária mennybevételenek dogmáját, amely szerint Jézus anyja a földi létből testben és lélekben egyenesen a mennyi boldogságba jutott, 1951-ben hirdette ki XII. Pius pápa.

Mária halálának és mennybemenetelének története kedvelt témája volt a középkori egyházi művészetnek, a kódexirodalomnak, a vallásos népkönyveknek, az epikus énekeknek. Mária segítsége ott volt öt évszázadon át pénzein, melyekre Mária képét ütötték rá, máriással fizettek. Alakja ott volt a szabadságért vívott zászlónkon. Isteni gondviselésnek tudható, hogy a magyar nemzet Európa népei között elsőként – és valóban elsőként – tartotta királynőjének, rangban mindenki felett első asszonyának, a Nagyasszonyának a Boldogságos Szűz Máriát. Különös gazdagságunk, hogy régi költőink, vitézlő és küzdő elődeink öröksége által Mária életének erényei, cselekedetei belerajzolódtak a magyar nemzet történelmébe. Ezt az örökséget kaptuk, ezt az örökséget kell hordoznunk, megbecsülnünk és továbbadnunk. Vigyáznunk kell rá, szent kötelességünk ez jövőnk érdekében az új keresztény évezred kezdetén.

<http://ferenc.hitter.ro/2012/08/nagyboldogasszony-unnep/>

Szent István király, Magyarország fővédőszentje - augusztus 20

Ünnepnap számunkra, kiemelkedő ünnepnap. A kezdetekre emlékezünk, arra az útra, amelyen a szent király indította el nemzetünket, és amelyet ma nekünk kell járnunk, amelyet ma nekünk kell megtalálnunk, és másoknak is megmutatnunk. Csak a szentistváni út járható ma is. Csak ezen az úton boldogulhat nemzetünk.

Esztergomban született 969 körül. A keresztény hitre térve Szent Adalbert püspök megkeresztelte. Atyjának, Géza nagyfejedelemnek művét folytatva kereszténnyé tette nemzetét. II. Szilveszter pápától kért megerősítést és koronát. 1000-ban Magyarország királyává koronázták. Feleségével, Boldog Gizellával és fiával Szent Imrével a magyar család első szent példáját adták. Igazságos, békeszerető és szent életű király volt, aki az Egyház törvényeit megtartotta és alattvalói igazi javát kereste. Tíz püspökséget, több kolostort alapított, az egyházi életet messzemenően támogatta. Miután utolsó fiúgyermekét, Imrét is elvesztette, országát a Boldogságos szűz Mária oltalmába ajánlotta. 1038. augusztus 15-én halt meg, és Székesfehérvárott, az általa épített Nagyboldogasszony-székesegyházban temették el. Szent László király avatta szentté 1083. augusztus 20-án.

Szt. István napján délelőtt 9 órakor lesz szentmise a templomban.

<http://plebania.net/dolgozoszoba/?op=szentkeres&nev=122>

Hittantábor Andornaktályán

„Péter hitével, Pál szívével”

Az idei hittantábort Egertől 7 km-re Andornaktályán a Kolping család üdülőhelyén töltöttük, ami régen plébániaként működött. Köszönjük az egyháztanácsstagoknak, az önkormányzatnak és a Szegletkő Gyermekotthonnak, hogy személyautóval és kisbusszal elvittek minket a táborba. Miután elfoglaltuk a nagyon szép és tiszta szálláshelyünket, ismerkedős játékokat játszottunk és a közeli erdő részén számháborúztunk, ami remek időtöltésnek bizonyult. Majd a szobák lakói elkészítették a rájuk jellemző szobadiszeket, amit mindenki lelkesen és ügyesen oldott meg. (megtekinthetőek a Közösségi Házban) Az ételeket (Tóthné Surányi Rita) Rita néni főzte, amit mindig olyan gondosan és finoman készített el, hogy mind a tíz újjunkat megnyaltuk utána. Az estéték imádkozással töltöttük el a szálláshely nagytermében, majd kisebb-nagyobb sikerrel nyugovóra tértünk. Mindannyian csapatokba kerültünk, még a felnőttek is. A csapatnév választása meglepő módon a következők szerint alakult: Kicsi bárányok, Báránykák, Bárányfelhők, Fekete bárányok, Bűnbakok és a Zsír. Ami számunkra nagy élmény, az az egri Érseki Palota megtekintése volt, ahol egy nagyon barátságos és fiatal atya vezetett körbe bennünket. Azokon a székeken ülhettünk, ahol a papszentelés után a kispapok foglalnak helyet, és azokban a termekben sétálhattunk, ahol az érsek atya tölti mindennapjait. Krisztián atyánál pedig a lelkünket is megtisztíthattuk. Kétszer fürödhetünk az egri strandon, ahol kellemesen kikapcsolódhatunk. Itt egy humoros dolog történt velünk az egyik medencében. Magdi néni elkiáltotta magát: „Hol vagytok, Surányi lányok?” Ekkor a medencéből több nyugdíjas korú néni is Magdi nőre nézett. Ekkor Magdi néni így szólt: „–Na, most minden Surányi idenezett.” Az egyik idős néni pedig így válaszolt: „–Igen, mert mi Surányból jöttünk egy nagy busszal.” Eger nevezetességeit egy városi vetélkedő keretein belül ismerhettük meg. A hittanórákon tanultakat pedig szintén egy játékos versenyen ismételtük át. A pénteki napon ügyességi vetélkedőn mutathattuk meg tehetségünket, az "egy perc és nyersz" televízióból ismert játékok alapján. Este pedig az egri bazilikában egy szentmisén vettünk részt, ahol mindannyian áldoztunk. Azután pedig közösen készültünk a tábortűzhez, ahol a héten történt vicces jeleneteket mutattuk be.

Szombaton délután pedig szerencsésen hazaérkeztünk. Köszönjük mindazoknak, akik lehetővé tették az idei táboroztatást.

Surányi lányok

Idén először voltam a Szív Szentjánosbogár Gyermekek-és Kamasz-táborában Tardon. Jelentkezéskor öt helyszín közül választhattam. 120 gyerekekkel együtt indultunk vonattal Mezőkövesdre, majd busszal érkezünk Tardra. Szállást kettesével, hármassával a helyi családoknál kaptunk. 8-16 éves korú gyerekek voltak 10 fős csoportokba osztva korosztály szerint. A gyerekek témája "Aranyfonál" a kamaszoké "Csak a testemen át..." volt. A témákat csapatokon belül beszéljük át. Minden napra jutott valami játékos, szórakoztató program, amit mindenki nagyon szeretett. Volt akadályverseny, méta, sorverseny, papsapka és sok más is. Nekem nagyon tetszettek a gitáros énekek, és a szentmise az erdőben. Volt táborújs és színi előadás is. Ez a hat nap számomra egy lelki feltöltődés volt. Nagyon sok új embert ismertem meg, és sok új barátság szövődött. Rengeteg szeretetet, figyelmet kaptam. Jó érzés volt látni, hogy mindenki feltétel nélkül elfogadja a másikat. Sok olyan fiatal volt, aki bár nem vallásos, mégis évek óta visszajár a táborokba. Mindenkinek csak ajánlani tudom!

Tóth Edina

Egy perc bölcsesség...

Fekete István: A vadgalamb

Csak az elmúlt gyermekéveknek voltak olyan ragyogó napjai, mint az a vasárnap. Éjjel esett az eső, a szőlőlugas levelein ezer vízcsepp szikrázott és a harangszó is olyan üdén hintázott a levegőben, mintha harmatban mosakodott volna.

Harmadik harangszó után már mindenki a helyén ült a templomban a mise lassan csordogált a prédikáció felé a maga ragyogó vasárnapi útján.

Ne tegyétek azt másoknak, amit nem akartok, hogy nektek tegyenek - hangzott az intés a szószékről és én ezen a nagyon öreg bölcsességen hosszasan elgondolkoztam. Még otthon is szembe jutott, amikor a szomszéd kutyáját oldalba dobta. Nekem se esne jól, ha egy akkora kő csattanna a bordáimon... bár nem tudtam, hogy az állatokra is vonatkozik - a példabeszéd.

A falon kalitka lógott s benne egy vadgalamb. Nem gerle, és nem örvösgalamb, hanem igazi vadgalamb, melyik nagy fák odvában költ és úgy bűg, mint az orgona. Igen, tegnap még bűgött, de mára, mintha elfelejtette volna a dalt, ami a madarak imádsága. A bűgás egy nagy bükkfáról hallatszott, de aztán elhallgatott és Berta Jancsi azt mondta:

- Most bement a likba, ami a fán van, ha akarnám, meg is foghatnám...

Jancsinak nagy tisztelője voltam, mert hét országra szóló csibész volt és mellettem mint "rossz szellem" működött, de azért erre azt mondtam, hogy : nem hiszem.

Nem lehet azt a fát megmászni...

Neem? Mit adsz, ha megfogom a madarat?

- Bicskát. Halas bicskát, de csak búcsúkor.

Jancsi egy kicsit latolgatta a bűcsű távolságát, és a bicska valószínűségét, aztán mászni kezdett. Magam is jó famászó voltam abban az időben, de Jancsi barátom művész volt, aki úgy ment felfelé a fa síkos törzsén, mint a mezei poloska.

- Úgy is kirepül - gondoltam-, de a galamb nem repült ki. Talán fiai voltak, talán azt hitte, nem lehet benyúlni? Nem tudom. Reszkettem a madárért, hogy az enyém legyen és nagyot dobbant a

szívem, amikor Jancsi benyúlt az odúba.

- Megvan!

A galamb rémülten vergődött, aztán eltűnt barátom öblös ingében.

- A bicskának legyen karikája is, hogy madzagra kössem - egészítette ki Jancsi a megkötött üzletet. - Itt a madarad.

Boldog voltam. Kalitkába tettem, vizet adtam neki, és bűzát is - mi tagadás - a templomban is csak rá gondoltam. Örömem aztán egyre csökkent és most csak néztem a kalitkában gubbasztó galambot, és szerettem volna, ha megszólal. De nem szólt meg. Csak ült a kalitka rácsán túl, valami irtózatossággal nézett. Addig néztem, míg elaludtam.

És álmomban bűgni kezdett, és előttem megjelent a táj, amit elvettem tőle. Az erdő, amely néma lett nélküle, a szikla, amely felett át szállt, a patak, ahová inni járt, a ködös messzeség, ahová elrepült, a párás magasság, ahonnét mindent látott.

Panaszos siránkozása szinte folytatólagos. A kalitka rácsa, mintha megvastagodott volna és elzárta előlem a világot. Nem mehettem játszani, nem mehettem a mezőre, nem mehettem apámhoz, anyámhoz. Vergődtem a rács mögött és nem tud-

tam miért.

Miért? - kiáltottam. - Miért?

Ekkor valaki megrázta a vállam.

- Rosszat álmodol, hogy úgy nyögsz?

- Igen - suttogtam, de álmodat hiába kérdeztek.

- Elfelejtettem...

Másnap azonban hajnalban keltem, amikor még aludt a ház - csak a fecskék csiviteltek áhítattal nézve a kelő napot. Odamentem a kalitkához és kinyitottam ajtaját.

- Eredj madár!

Néztem utána, míg csak láttam és a szívemben boldog, nagy sóhajtások születtek.

Azóta vele repülök minden szabad madárral, azóta az én házamban nem volt rab madár és azóta: nem teszem mással azt, amit nem akartam, hogy velem tegyenek, mert emlékeim távoli, árnyékos erdejében ilyenkor szomorúan bűgni kezd a vadgalamb.

KATOLIKUS KARITÁSZ Alsónémedi szervezetének hírei

A nyár folyamán megtörtént az első ruhaosztás a közösségi házban. A megelőző gyűjtések során nagyon sok értékes ruhanemű és cipő gyűlt össze. A ruhaosztás során nagyon sokan megjelentek, volt aki szerény adománnyal „honorálta”, hogy ilyen jótékony módon jutott használható holmikhoz.

Az őszi folyamán folytatjuk eddigi tevékenységünket. Lesznek újabb ruhanemű és tartós élelmiszer gyűjtések, valamint ruhaosztások. Továbbra is segítünk egyéni jelzéseken alapján.

Mindezekért tehát ezután is várjuk jó állapotban lévő ruhanemű és tartós élelmiszer felajánlásait!

Valamint kérjük segítségüket abban, hogy ha ismernek olyan rászoruló családot, akinek tudunk tartós élelmiszerrel, ruhaneművel, kisebb háztartási géppel segíteni, kérjük jelezzék az alábbi elérhetőségeken egyikén:

+36303942229

karitasz.alsonemedi@gmail.com

A képről jut eszembe...

1942-ben, pontosan 70 évvel ezelőtt készült ez az osztálykép a katolikus iskolában, amelyet Özv. Szabó Istvánné osztott meg lapunk olvasóival. A gyermekek nevei: Fekvők: Baranya Éva, Purczel Teréz, Kovács Erzsébet, 1. sor: Kispál Margit, Kiss Magda, Surányi Kati, Eizel Ági, Báló Lipótné Kiss Margit, Deák Etel, Kiss Rozi, Végh Erzsébet, Morvai Brigitta, 2. sor: Lovas Teréz, Mészáros Hermia, Krasnyánszki Matil, Fülöp Ilona, Csap Rozi, Végh Erzsébet, Bálint rozi, Surányi Magda, 3. sor: Pelsőczy Gábor, Bircsák Lajos, Takács Balázs, Tóth Miklós, Tóth Dezső, György László, Kránicz János, Szlovicsák Ferenc, 4. sor: Csermák Gábor, Surányi Károly, Györgyövcics Miklós, Bircsák Ferenc, Horváth Károly, Pamuk András, Krizsa Menyhért.

Szent Imre Közösségi Ház hírei

A szenvedés értéke

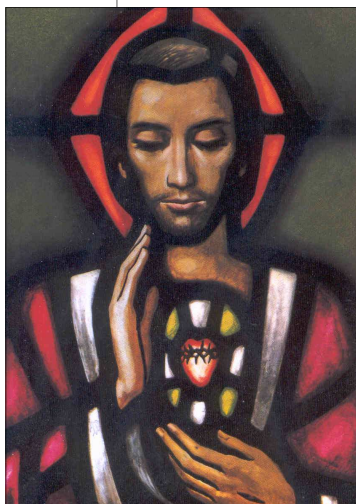
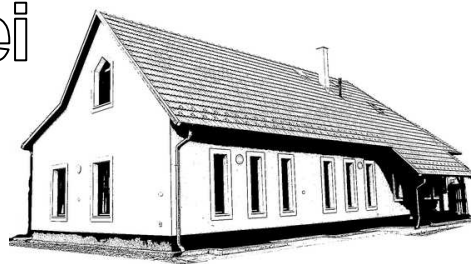
A szenvedés drága kincs,
nyomában boldogság lebeg.
Az igazi boldogságot a szenvedést,
ne átkozzátok emberek!
Mert a szenvedés gyötrelme oktat,
hisz könnyét az ég facsarja ki,
Hogy próbájuk meglátni azt, mily hiúság
a föld dicső ábrándjai!

A szenvedés int türelemre...
A szenvedés reményt kínál...
A szenvedés ragyog,
mint a drága gyémánt...
De csak az igazi szeretet sugarainál!

A szenvedés az Isten csókja,
mely szinte naggyá alakít!
Azt szállja meg, mint égi harmat, ki Isten
felé tárja ki szívét, karjait.
Nem irigylem én azt, ki nem tudja mi az
a kín, emésztő szenvedés
Mert ez Isten akaratából viselt szenvedés
a tengernyi szenvedés között,
Mely e siralom völgyében vagon.
Az életet szenvedés nélkül élni,
A legnagyobb fájdalom!

Jézus Szíve Családja

Jézus Szentséges Szívének Családja az augusztusi közös imaóráját aug.5-én az esti szentmise után tartja a Szent Imre közösségi házban. Augusztus az örökös rózsafüzér hónapja, akik ebben a társulatban jelentkeztek tagnak ne felejtsék el az imaórájukat! A haldoklók és a betegek várják mindenki imádságát! A Jézus Szíve Családja is ezen az imaórán a betegekért kulcsolja imára kezét és tiszta szívvel, őszinte hittel és bizalommal az Úr Jézus szent szíve elé viszi minden betegünk testi és lelki gyógyulásáért felajánlott imádságát és kérését! Tudjuk, hogy Jézus Krisztus halála és feltámadása óta nincs értelmetlen szenvedés! A türelemmel viselt és istennek átadott szenvedésből gyönyörű virág fakad, amely a szeretet jó illatát árasztva megpuhítja, megszépíti a fájdalom töveit.

Szeretettel figyelmebe ajánlom a kedves testvéreknek a júliusi Mária Rádió Magazin első lapján Mária a hit példaképe című írást, amelyben Palánki Ferenc püspök atya figyel-münkbe ajánlja a Szűzanya több mondását, amely bizonyítja, hogy milyen erős volt a hite, pedig nem látta a jövőjét ő sem.

Az oldalon szereplő vers, ajánló és írás szerzője: Özv. Szlovicsák Balázsné

Augusztusban a Jézus Szíve Családjában a kilencedet mondják:

Aug. 2 – 8	Aug. 9 – 16	Aug. 17 – 24	Aug. 25 – Szept.2
Győrvári Istvánné Bálint Lajosné Surányi Ferencné Ifj. Tóth Jánosné	Horváthné Nagy Ilona Lovas Imre Debreceni Lászlóné Győrvári Dezsőné	Id. Nagy Istvánné Szlovicsák Krisztina Bircsák Istvánné Renczes Csabáné Tóth Rita	Mészáros Jánosné Geigerné Moldvai Magdolna Id. Győrvári Ferencné Lovas Zoltánné

Szent Imre közösségi ház tervezett programjai

2012. augusztus

Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
		1	2	3	4	5 20 óra Jézus Szíve Család imája
6	7	8 19 óra Cursillo kiscsoport 	9	10	11 19 óra COR hétvéges találkozó	12 18 óra Karitás találkozó
13	14	15	16 9.30 óra Baba- Mama klub 	17	18	19
20	21	22	23	24	25 19 óra Cursillo kiscsoport 	26
27	28	29	30 9.30 óra Baba- Mama klub 	31	Szept. 1. 17 óra Bérmálási előkészítő 	

Veni Sancte

Szeptember 2-án, délelőtt 9 órákor lesz a Veni Sancte szentmise az induló új tanév kegyelmeiért. Kérünk mindenkit, hogy vegyen részt rajta. Fontos kérni az Uristen áldását és segítségét az előttünk álló feladatokhoz!

Augusztus 18-án és azt követő szombatokon mindig délután 3 órákor kezdődnek a szentmisék a Kápolnában!

IFI-HITTAN

A nyári szünetben nem tartunk hit-tanórákat, de a bevált gyakorlathoz híven; bármikor telefonálhattok és megbeszélés szerint találkozhatunk! Szeretettel várok minden alkalmat, hogy együtt lehessünk: Magdi néni

A játék iskolánk sportcsarnokában a nyári hónapokban szünetel!

2012. június 3-án templomunk kórusa a trianoni megemlékezésen működött közre.

Lelki tükrök

A férj és apa lelkiismeret-vizsgálata

Törekedtem-e kezdettől fogva szeretetünk és házasságunk megerősítésére? Töreksem-e erre még ma is? Gondom van-e rá, hogy feleségemmel közösen megbeszéljünk mindent? Ismerem-e, elismerem-e feleségem jogos kívánságait, töreksem-e megérteni őt és elfogadni a nézeteit? Lelkiismeretesen gazdálkodom-e a pénzzel és a vagyonnal? Feleségem kielégítően el van-e látva mindennel, amire saját magának, a háztartásnak, a gyerekeknek szüksége van? Vagy fősvény vagyok? Feleségem és gyermekeim bizalommal vannak-e hozzám, vagy félniük kell tőlem? Mértékletes vagyok-e ivásban, dohányzásban, házastársi igényekben, vagy inkább önző? Uralkodom-e a haragomon? Kölcsönös tisztelettel és tapintattal vagyunk-e egymás iránt? Elmulasztom-e, hogy feleségem iránt gyakran bizonyosságát adjam szeretetemnek és gyöngédségemnek? Megdicsérem-e, elismerésben részesítem-e feleségemet? Megünnepelem-e születésnapját, névnapját, házassági évfordulónkat? Gondolok-e mindig arra, hogy feleségem boldogságát találja odaadásában, és hogy társadalmilag is érvényesüljön? Szoktam-e a feleségemet szidni, sértegetni, a gyerekek és idegének előtt ócsárolni? Öszinte és igaz vagyok-e mindig a feleségemhez? Tud-e mindenről, amit teszek? Gyakran felhívom-e, ha távol vagyok tőle? Mellette állok-e, amikor áldott állapotban van? Osztozom-e a gyermekek nevelésében? Segítek-e neki a házimunkában? Szakítok-e elegendő időt a közös szórakozásra, vagy csak a hivatásomnak élek? Sugárzik-e a házasságunkból és családjunkból szeretet a többi emberre, különösen a szomszédokra és a szegényekre? Gondolok-e feleségem pihenésére is? Segítőkész vagyok-e az egyéb szükségeiben? Tiszteletben tartom-e feleségem lelkiismeretét, jó példát adok-e gyermekeimnek?

A feleség és anya lelkiismeret-vizsgálata

Igazi társa vagyok-e a férjemnek? Állandó gondom-e a hűségem együttműködés? Megbeszélék-e minden lényeges dolgot a férjemmel? Mellőzöm-e a kicsinyes bírálgatást és zsörtölődést? Hordozom-e vele együtt a családi és a hivatásából adódó gondokat? Bizalmat, otthonosságot, melegséget talál-e, ha hazajön? Készíték-e neki vacsorát, ha nagyon fáradt? Elhanyagolom-e a szeretetem kimutatását felé? Nem rakom-e őt bármilyen szempontból is a gyerekek mögé? Ápolít és csinos vagyok-e a kedvéért mindennap, és van-e időm a számára? Szorgalmas vagyok-e vagy lusta? Takarékos vagyok-e, érték-e a beosztásomhoz? Elégedetlenkedem-e?

Imádkozunk-e közösen, járulunk-e rendszeresen szentségekhez? Igyekszem-e - felesleges költségek nélkül - széppé tenni a családom ünnepnapjait? Gondom van-e igazán a férjem vendégeire? Vagyok-e annyira lelkiismeretes, hogy a férjemet soha meg nem sértem, meg nem szégyenítem, mások előtt nem ócsárolom? Türelmes vagyok-e a hibái és gyengéi iránt? Megbocsátok-e neki, és nem hánytorgatom fel a múltat? Tiszteletben tartom-e férjem lelkiismeretét? Okosan és szeretettel gondom van-e rá, hogy összhangban legyen a keresztény lelkiismeret követelményeivel? Gondoskodom-e gyermekeink jó keresztény neveléséről? Ápolom-e a kapcsolatot közeli rokonainkkal, és jó vagyok-e a szegényekhez? Öröm, vidámság, teljes hűség és töretlen szeretet uralkodik-e a házasságunkban és családjunkban?

Katolikus Kalendárium 2011.

Szent Maximilian Lap- és Könyvkiadó, 124-126. oldal

Egyházközségünk hírlapját, a Szent Kereszt újságot az általunk megvásárolt nyomtatón készítjük.

A kiadvány ingyenes,

viszont adományokat köszönettel elfogadunk a lap fenntartására, amellyel hozzájárulhatunk a papír-, és a tinta költségeihez.

SZENT KERESZT

Az Alsónémedi Római Katolikus Egyházközség
Kiadványa. Megjelenik havonta.

Szerkesztők: Dr. Tóth Éva, Benkó Péter

A szerkesztőség e-mail címe: szentkereszt2351@gmail.com

Köszönettel fogadunk minden észrevételt, segítséget!